

derfor opnaaer ved flige Alager, er egentlig kun, at de Andre beskattes høiere, uden at Ens egen Skat nedsættes; naar man derimod har en bestemt Sum at holde sig til, har man kun at føre Beviis for, hvorvidt man har den formodede Indtægt eller ei, og ikke meer. Det var kun denne Forandring, jeg kunde ønske gjort i Lovudkastet, der isvrigt tilfredsstiller mig, saaledes som det er.

S. Sage: Denne Sag har været forhandlet saa ofte, at jeg kun skal antyde de Punkter, hvor jeg troer, at Loven kunde trænge til en Forandring. Jeg troer, at det er urigtigt ganske at opgive Næringskatten, navnlig naar man vil indføre den Skat, som er anført i § 2. Det har altid været betragtet som en Ulempe at ophæve en bestaaende Skat, naar man ikke faaer en meget fortrinlig Skat istedetfor. Den Skat, man faaer istedetfor, er ikke en Indtægtskat, men en Formues- og Leilighedskat; det er min væsentlige Indvending imod den. Jeg veed, at Formues- og Leilighedskatten tiltaler Mange, fordi man kan til en vis Grad tage Hensyn til Evnen til at betale, og saaledes høde i enkelte Tilfælde ved Beskatningens Størrelse paa den store Familie, der tvinger paa en enkelt Mand; men naar man vælger denne Beskatning, da maa man opgive at faae en virkelig hensigtsvarende Skat, en Skat, der kan controllers. Naar man holder sig til en Indtægtskat, da er det muligt, tilnærmelsesviis muligt at beskatte en Mand retfærdigt, idet man undersøger de forskjellige Billeder, hvorfra Indtægten flyder; ved den er det muligt, naar Indtægten beskattes med et vist Procentforhold, da at træffe en ligelig Beskatning og gjøre det muligt at bevise begrundede Indsigelser og tage Hensyn til dem. Naar man derimod overlader til dem, der skulle bestemme Skatten, ikke blot at tage Hensyn til Indtæg-

ten, men tillige Hensyn til, hvad der kaldes Leilighed, det vil sige, om en Mand er Familielforsørger, har mange Børn og deslige, da kommer man ind paa det Vilkårlige, paa det løse Skjøn; Alager ville næsten altid fremføres medens det er vanskeligt at bedømme, om de ere beviste; man vil altid finde, at Bedkommende, der skal bære Skatten, kan ansee sig forurettet, om end en Anden, som har en lignende Indtægt som han, er endnu høiere beskattet. Jeg troer, at naar vi skulle gennemføre i den Udstrækning, man her forlanger, en Beskatning, der afløser Næringskatten, saa maa man gaae til den bedre Beskatning, der ligger i Indtægtsbeskatningen, end til den hidtil brugte Formues- og Leilighedskat. — Med Hensyn til § 3 troer jeg, at den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (E. C. Larsen) har Ret, og jeg skal med Hensyn til den henholde mig til hvad han har sagt. — Med Hensyn til § 4 er det vistnok for strengt at beskatte den hele Indtægt, der i Kjøbenhavn flyder igjennem et vist Erhverv. Naar vi tænke os, at en Mand boer udenfor Kjøbenhavn, men dog der har en Bedrift, der giver ham hele den Indtægt, hvoraf han lever, da komme vi til Et af To, naar Kjøbenhavn tager Beskatningen af det hele Erhverv; enten bliver Manden beskattet paa 2 Steder, i Sognet, hvor han boer, og i Kjøbenhavn, hvor han har sin Bedrift, eller ogsaa maa man ganske opgive at beskatte denne Mand efter Indtægten, hvor han boer. Jeg troer ikke, at det let kan gennemføres paa den Maade uden at beskatte ham dobbelt, eller at han paa det Sted, hvor han boer, slet ikke beskattes efter Formue og Leilighed. Man kunde derimod bestemme, at han skulde beskattes enten med en Halvdeel eller en Trediedeel i Kjøbenhavn, hvor han har sin Bedrift, og Resten paa det Sted, hvor Manden boer.